

SATHYA SAI INFORMATION

SOMMAR 2009

Stilla ert sinne.....	3
Kärlek leder människan till Gud.....	13
Den föredömlige lärjungen.....	29
Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen.....	33
Jag vet inte (berättelse Chinna Katha).....	35

*"Den inre kärnan i alla levande varelser är Gud.
Glädje och sorg är resultatet av sinnets engagemang
i det som är förgängligt och yttligt."*

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2009 s. 215.

Sathya Sai information är den svenska Sathya Sai-organisationens officiella tidskrift. Den utkommer fyra gånger per år.

Stilla ert sinne

Sathya Sai Babas tal vid Sivarathrihögtiden,
Prasanthi Nilayam, 23 februari 2009.

*Indien är fäderneslandet för många ädla själar som vunnit stor berömmelse på alla världens kontinenter. Det är landet där tappra män bott som besegrat främmande härskare och vunnit självständighet åt Indien. Detta är landet som utmärkte sig inom musik, litteratur och andra sköna konster. Då ni fötts i detta storslagna land Indien, o pojkar och flickor, är det er heliga plikt att värna om dess rika kulturarv.
« telugu-vers »*

Andlighet lyfter människan till högsta nivå

Ni som är Kärleken förkroppsligad!

Varje dag följs av natt, men alla nätter kan inte kallas för Sivarathri. Den natt under vilken vi upprepar Sivas namn, lyssnar till berättelserna om Hans storhet och kontemplerar över Honom, som är den yttersta grunden, ges namnet Sivarathri. I själva verket kan alla nätter som ägnas åt kontemplation över Siva kallas för Sivarathri.

Gud som är utan form antar den form han tillbedes i

Siva är inte namnet på någon speciell Gudsinkarnation. Hari och Hara har inga fysiska former. Man kan inte föreställa sig dem. Namnet Hari syftar på Vishnu och Hara på Siva. Ingen av dem har någon fysisk form, men människor tillskriver dem en sådan, dyrkar dem och strävar efter att få en vision av denna form. Vishnu och Siva inkarnerade inte i dessa former. Vilka skapade då formerna? Det gjorde konstnärer som Ravi Varma. De

tecknade sina bilder utifrån beskrivningar och egenskaper nedskrivna i de heliga skrifterna (Sastras). Deras teckningar är inget annat än deras egen fantasi. I själva verket har Siva och Vishnu inga former. De är formlösa. *Gud beskrivs som utan egenskaper, fläckfri, den slutliga boningen, evig, ren, upplyst, fri och heligheten själv.* Konstnärerna ger Gud speciella former, fastän Han inte har specifika egenskaper eller former. De hängivna dyrkar också dessa former av Siva och Vishnu och strävar efter att få se Dem med dessa former. Gud kan dock inte begränsas till en bild eller en målning. Hur kan man göra en bild av Gud när Han är formlös? Gud antar dock den form Han dyrkas i av Sina hängivna. Denna form är endast tillfällig, inte bestående. Alla former är tillfälliga. I själva verket är Gud bortom alla former.

En gång kommenterade Lakshmi Sivas form. Hon frågade Parvati:

O Gauri! Du är mycket ung och Sambasiva (Siva) är gammal.

Han har tovtigt hår och bär ett tigerskinn.

Han rider på en tjur och är ständigt på vandring.

Han är smyckad med ormar.

Hur kunde du uppvakta Honom?

Känner du inte till allt detta?

Han äger ingen boning utan sover på kremeringsområdet

« telugu-vers »

Detta syftar också på en fantasiform av Siva. Lakshmi fortsatte: "Siva har inget hem. Om någon ska besöka dig finns det inget ställe där han kan få vara. Siva tillhör inte någon släkt eller ätt. Dessutom är han till hälften man, till hälften kvinna. Hur kan du kalla honom Gud?" Då svarade Parvati: "Gud är bortom namn, form, släkt och ätt." Hon frågade också Lakshmi: "Känner du egentligen din make (Vishnu, ö.a.)? Han har inte tid att äta eller sova. Han skyndar iväg för att hjälpa sina hängivna som ropar på hjälp, så Han hinner inte äta ens minsta bit mat även om den serveras honom. Hängivna som Draupadi, Prahlada, Narada vädjar

ständigt om hans hjälp. Hur kan du gifta dig med honom som alltid far omkring för att hjälpa sina hängivna?" Namn och former som tillskrivs Gud är bara inbillade. De är inte verkliga. Gud är evig. Han är bortom födelse och död. Hans existens varken börjar eller slutar. Han är atman själv som är evig. På grund av falska föreställningar tillskriver människan Gud namn och former, fastän Han är formlös. Gud antar dock den form Hans hängivna tillber, för att uppfylla deras önskningar. Om en hängiven ber till Gud att ge onom darshan i form av Krishna antar Gud den formen, och om en annan hängiven tillber Gud i form av Rama antar Han den formen. Egentligen är Gud varken begränsad till Ramas eller Krishnas form eller till någon annan form av Sina inkarnationer. Det är endast för att tillfredsställa Sina hängivna som Han antar alla dessa former. Han är bortom alla specifika egenskaper. Det är vi som tillskriver Gud namn och former för vår egen tillfredsställelse.

Begränsa inte Gud till en viss form

Alla former är tillfälliga och överkliga. Bara Gud (atman) är verklig och evig. Allt må förändras, till och med hela världen, men atman förändras inte. Hela världen innefattas faktiskt i atman eller medvetandet. Kalla det Atman eller Aham eller Brahman, alla namn syftar på samma medvetande. Därför säger man: *"Jag är Gud (Brahman) [Aham Brahmasmi]."* Människor tillskriver detta allt genomträngande medvetande olika namn och former och vilseleds. När Gud inkarnerar på jorden och ikläder Sig en form är det dock bra att ni tillber och kontemplerar över denna form och strävar efter upplevandet av att ni är ett med Den. Så länge formen består skänker den er djup sällhet, men begränsa inte Gud till en viss form. Fysisk form existerar bara en begränsad tid och underkastas många förändringar. Tänk till exempel på denna kropp. Den har också genomgått många förändringar. Efter en tid kanske ni inte ens kan se denna form. Man bör inte bli ledsen när man lämnar sin fysiska kropp och kommer till

sin himmelska boning. När Gud inkarnerade i form av Rama begav Han sig till skogen och dödade många demoner, men kan man finna Honom nu? Nej. Han gick ut i floden Sarayu och kom till Sin himmelska boning. Betrakta därför den fysiska kroppen som tillfällig och kortlivad.

*Kroppen är uppbyggd av de fem elementen och
kommer oundvikligen att förr eller senare dö,
men den som bor i kroppen varken föds eller dör.
Han är inte bunden till något över huvud taget och
är det eviga vittnet. I själva verket är den inneboende,
i form av atman, Gud själv.*

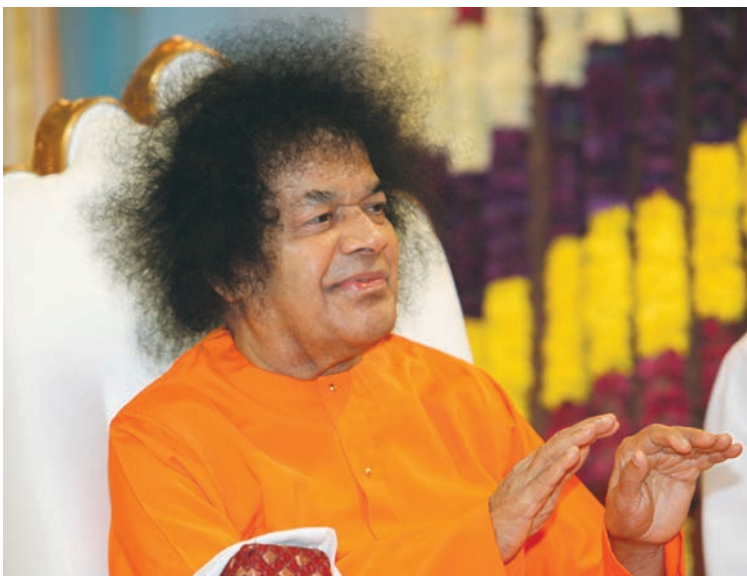
« telugu-vers »

Betrakta därför inte kroppen som bestående. Den existerar en viss period i enlighet med tid och omständigheter. När dess tid är ute upphör den att existera. Ni ser kroppen som bestående, men så är det inte. Krishna levde i Dvaraka under tidsåldern Dvapara, vistades bland den tidens människor och gjorde dem lyckliga, men kan ni finna denna form, Krishna, nu? Det är inte möjligt. Allt kommer och går. Kommer vårt förflutna tillbaka? Nej, nej, så förflutet är förflutet. Framtiden är osäker. Nutiden förblir inte nutid för alltid, utan den blir också förfluten tid.

Öppna ert hjärta för den gudsform ni föredrar

Varje glödlampa har ett visst wattal. Den avger ljus bara under en begränsad tid. Avatarers kroppar liksom alla andras kroppar kan jämföras med glödlampor. Liksom lampan har kroppen en begränsad livslängd. Det har funnits många avatarer. Ni bör fylla ert hjärta med någon av dessa former, kontempera över den och låta den bli ert livs grund. Tro dock inte att avatarens kropp alltid kommer att finnas. Kroppen måste undergå förändringar. Först var ni ett barn. Därefter blev ni en collegepojke, men hur länge kan ni förbli det? Bara en kort tid. Sedan gifter ni

er och får en son. Sedan blir ni gammal och lämnar slutligen er kropp. På motsvarande sätt genomgår också avatarers kroppar förändringar. De existerar en viss tid på jorden. När ni mediterar över dem manifesterar de sig säkerligen inför er.

Andliga övningar innefattar tre stadier. Det första är koncentration, det andra kontemplation och det tredje meditation. Koncentration innebär en stunds fokusering på ett föremål eller en form. Nu ser ni denna form och riktar er uppmärksamhet mot den. Detta kan kallas koncentration. När denna uppmärksamhet varar längre kallas den kontemplation. När formen djupt inpräglas i ert hjärta och sinnet inte vacklar har meditationsstadiet uppnåtts. För det mesta tillämpar människor dock bara koncentration och kontemplation. Dessa stadier är inte bestående, men koncentration är första steget. Så småningom bör ni uppnå kontemplationsstadiet. Detta innebär att ni behåller er uppmärksamhet en längre tid, men den kan vackla något. När ni når meditationsstadiet ger ni formen en permanent plats i ert hjärta, och ni vacklar inte alls. Ni tillber till exempel Rama och koncentrerar er på Hans form. Er koncentration varar dock endast en

kort stund och sedan börjar den vackla. Om emellertid formen förankras i ert hjärta och ni bara ser den formen, antingen ni har ögonen öppna eller slutna, då mediterar ni. Verklig meditation förändras inte med tiden, platsen och omständigheterna. Ni bör praktisera denna meditation. Våra forna rishis mediterade, vilket resulterade i att Gud manifesterade Sig inför dem närhelst de bad. Han talade till dem och uppfyllde deras önskningar.

Gud är evig och allestädes närvarande. I samma ögonblick som ni kallar på Honom kommer Han att manifesteras inför er. Denna eviga form av gudomlighet är det enda sanna. Det gudomliga förändras aldrig. Ni bör ge denna form, som är verklig och evig, plats i ert hjärta. Meditation över vilken som helst av Guds former är bra. Gör ingen åtskillnad mellan den ena och den andra formen eller mellan Rama, Krishna och Sai Baba. Vilken form ni än väljer bör ni bereda den permanent plats i ert hjärta. Den bör bevaras där för alltid och inte förändras.

Bortse inte från etiska värden

En del människor läser heliga skrifter som Puranas och feltolkar dem till förmån för sig själva. En gång kom en falsk sannyasi till ett hus och tiggde mat. Frun i huset sade till honom: "Gå till floden och ta ett bad. Under tiden lagar jag mat åt er." Denne man var lättjant själv. Han svarade: "Moder! För sannyasis som vi är *uppreandet av Govindas namn likvärdigt med ett bad.*" Då gav den intelligentia kvinnan honom ett passande svar med orden: "*Uppreandet av Govindas namn kan liknas vid att inta föda.* Därför kan ni ge er iväg." Det är inte meningsfullt att säga: "*Uppreande av Govindas namn är som att ta ett bad*" för att rättfärdiga lättjant att inte ta ett bad. När man säger att uppreande av Govindas namn är som att ta ett bad får man också acceptera att uppreandet av Hans namn är likvärdigt med att inta föda. Ni bör uppföra er ordentligt. Vilka slags tankar ni än har blir resultatet därefter. Om han varit en sann

sannyasi skulle han ha tagit ett bad innan han åt maten. Han ville ha mat för att stilla sin hunger, men han var för lat för att ta ett bad. Ni bör aldrig ha tilltro till sådana lata människor.

Stilla ert sinne som alltid är oroligt och far hit och dit. Först då kan ni nå det stadium där ni kan visualisera den gudsform ni valt. Meditera därför regelbundet. Att bara sluta ögonen en stund är inte alls meditation. Ni kanske tror att ni mediterar, men ert sinne flackar runt. Först när ert oroliga sinne blir lugnt kan ni kalla det meditation. Om sinnet däremot är ostadigt är det inte meditation. Meditation sker på en högre nivå än kontemplation. Ni kanske får högsta betyget i er halvårstentamen, men därmed har ni inte avlagt examen. Det har ni först när ni godkänts i den slutliga examinationen. Meditation motsvarar den slutliga examinationen, medan kontemplation motsvarar halvårstentamen. Det är andlighet som lyfter människan till den högsta nivån. Nu för tiden är människor bara intresserade av materiella och världsliga vinningar, medan de bortser från etiska och andliga värden. Hur kan de då skaffa sig andlig erfarenhet? För att få andliga erfarenheter krävs att ni godkänts i den slutliga examinationen, meditation. Ni säger: "Detta är min kropp, detta är mitt hus." Det innebär att ni inte är kroppen och inte huset. När ni säger: "Detta är mitt glas", innebär det att ni och glaset åtskilda. På samma sätt gäller att när ni säger: "Min kropp, mitt sinne, mitt intellekt, mina sinnen, mina inre instrument", innebär det att ni inte är dessa instrument. Det som är åtskilt från allt detta är således er sanna identitet.

För att uppnå er sanna och eviga verklighet måste ni erfara Gud (atman). Ni kan bara uppnå denna verklighet genom att praktisera undervisningen i de heliga skrifterna, t.ex. Upanishaderna, Ramayana, Bhagavata, Bhagavadgita osv., inte bara genom att läsa dem. Bhagavadgita visar bara vägen. Ni måste själva följa den. Ni bör avstå från frukterna av alla era handlingar. Först då kan ni bli en sann människa. Vedanta uppmanar också människor att meditera över Gud och bereda Honom plats i sitt hjärta. Ni bör inte sluta att göra detta oavsett vilka svårigheter, olyckor och bedrävelser som än drabbar er. Det är er kropp som lider, inte ni.

Meditera med kärlek

Kroppen är som en låda som innehåller sinnet, intellektet, medvetandet (chitta), sinnena, de inre instrumenten osv. När alla dessa slutar att fungera bränner ni kroppen eftersom den inte längre är till någon nytta. Denna låda, kroppen, är nödvändig för att skydda dessa organ. Det som orsakar alla era svårigheter är de dåliga egenskaperna såsom vrede, avund, hat, skrytsamhet som ni får genom yttervärlden. Ni uppnår frid så snart ni gör er av med dessa dåliga egenskaper. Så länge ni har dessa dåliga egenskaper kan ni inte uppnå frid. Börja era andliga övningar med att följa sanningens och rättfärdighetens väg. Sanningen förändras inte. Den är nära förbunden med rätt handlande. När båda dessa får råda följer frid. Frid leder till kärlek. Hat får då inte längre något utrymme. Om ni hatar någon innebär det att ni saknar kärlek. Om ni verkligen har kärlek inom er blir ni inte arga ens om andra skymfar er. Många kritiserar Mig och försöker baktala Mig, men Jag berörs inte, utan förblir lycklig. Detta är tecken på verklig kärlek.

När ni hatar, avundas och är arga är det ett tydligt tecken på att ni saknar kärlek. I själva verket kan kärlek inte ens komma i närheten av er om ni ger utrymme för dessa dåliga egenskaper. När ni verkligen kan älska kan ingen av dessa dåliga egenskaper beröra er. Praktisera därför alltid uppmaningen: *"Älska alla, tjäna alla."* Håll er troget till denna princip i ert liv. För att lyckas med det bör ni först bemöda er om att tala sanning (sathya) och att handla rätt (dharma). Om ni bara ständigt upprepar "dharma", "dharma" utan att praktisera denna kan ni inte förankra den i ert hjärta. *Det finns ingen högre dharma än att hålla fast vid sanningen.* Sanning och rätt handlande motsvarar era båda händer och läppar. Med hjälp av era läppar kan ni tala, och ni kan inte utföra något arbete utan era händer. Därför kan sanning och rätt handlande betraktas som människans två viktigaste lemmar. Först när sanning och rättfärdighet får råda kan frid upplevas och därmed kärlek utvecklas.

(Bhagavan sjöng lovsången *"prema mudita manase kaho Rama Rama Ram..."* och fortsatte sitt tal.)

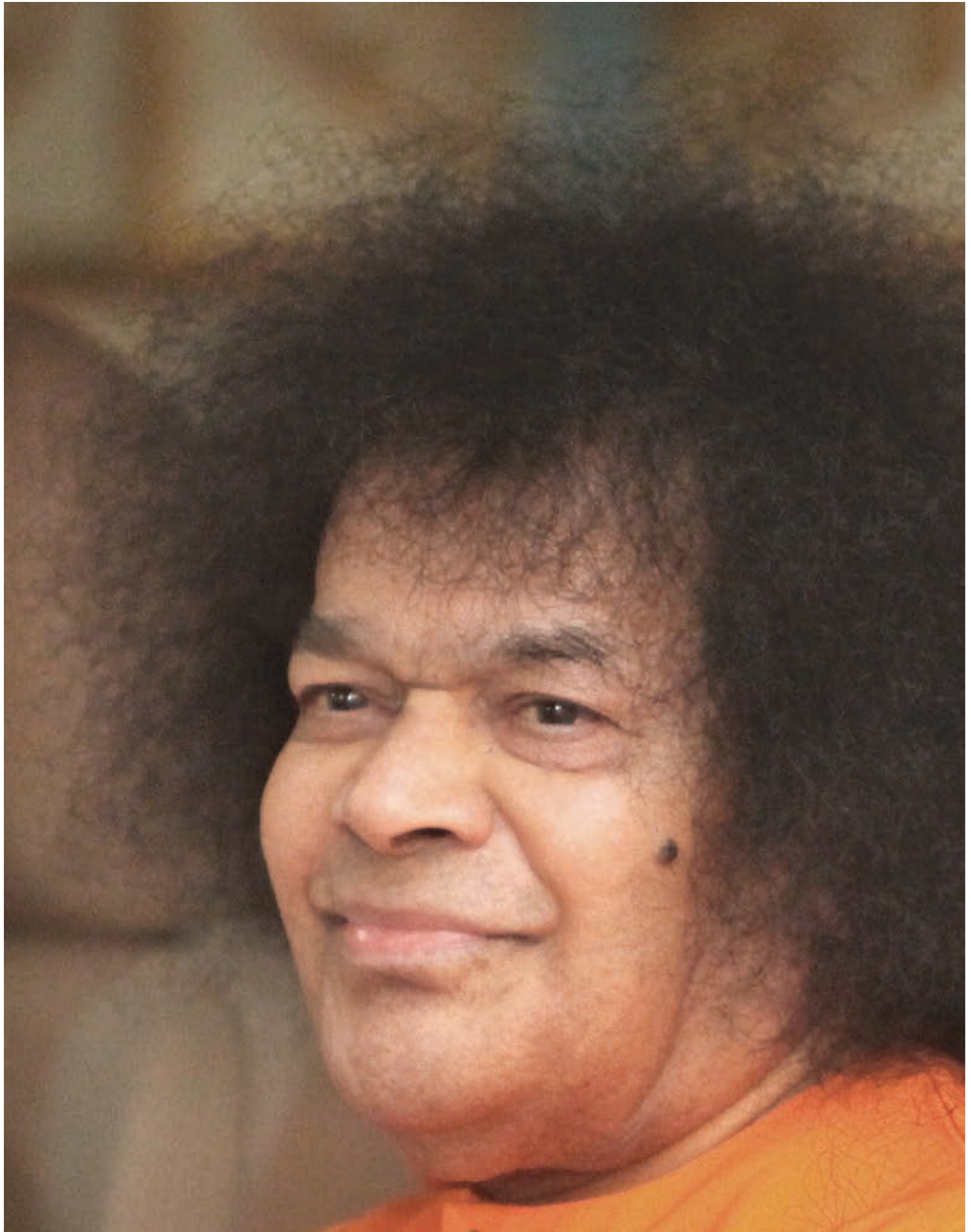
Bevara Ramas namn i ert hjärta och meditera över det. Meditera med kärlek. Utan kärlek kan man inte meditera. Förena kärlek med sanning och rättfärdighet för att uppnå ett tillstånd av oavbruten meditation. Först då blir er kärlek permanent. I annat fall är kärleken bara övergående och ni glömmer den förr eller senare. Er kärlek bör flöda oavbrutet, för alltid – dag och natt, natt och dag. Det är verklig meditation. Om ni inte orubb- ligt bevarar detta tillstånd kommer hat in i ert sinne. Hat har ingen plats i andlighet. Människor tror att meditation innebär att sitta med slutna ögon, men när ni öppnar ögonen ser ni hela världen. Egentligen bör ni inte se något annat än Gud ens med öppna ögon. Allt ni ser är relaterat till den fysiska världen. Låt den finnas där, men ni bör inte ta notis om den. Först då blir er meditation stabil. Det är därför den som har ett meditativt sinne inte säger mycket. Alltför mycket prat är helt olämpligt. Bara de som fyllt sitt sinne med världsliga tankar pratar alltför mycket. Undvik överdrivet pratande. Håll er tysta och lugna. Säg bara det som är nödvändigt. Det är inte önskvärt att prata mer än nödvändigt. Det är inte bra. Det är mycket viktigt att barn pratar mindre. De bör stilla sitt sinne redan i tidig ålder. Ni läser många läroböcker i era klasser, men detta är inte det viktigaste. Det viktigaste är att stilla sinnet. Är ni alla lyckliga? (Då svarade alla: "Ja ,Svami!") Var alltid lyckliga, lyckliga, lyckliga.

Ur: *Sanathana Sarathi*, april 2009, s. 98-103, 124.

"Alla har Gud som källa. Ingen är hög eller låg. Vi tillhör alla samma familj genom Gud, varifrån vi alla har kommit. Föräldrar och relationer på den fysiska nivån påverkar oss på vägen, men källan och målet är Gud, endast Gud."

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2009 s. 210.

Kärlek leder människan till Gud

Sathya Sai Babas tal, Amrita Dhara, i Sai Kulwant Hall,
Prasanthi Nilayam, 18 juni 1996.

I sin stora medkänsla höll Sathya Sai Baba dagligen tal i nästan två månader i Sai Kulwant Hall, Prasanthi Nilayam, med början den 16 juni 1996. Dessa tal omfattar en mångfald andliga ämnen av praktisk nytta för den moderna människan och belyser Indiens rika kulturarv som har sin grund i veda-skrifterna. Som läsarna själva kommer att märka utgör detta en rikedom av upplyftande andlig kunskap som kan berika, upplysa och förvandla mänskligheten. Detta nummer innehåller Sathya Sai Babas tredje tal, hållet den 18 juni 1996. Sanathana Sarathi kommer då och då att publicera dessa tal som givits det passande namnet Amrita Dhara, ett flöde av gudomlig andlig föda.

Månen lyser upp på natten och solen på dagen.

Det är rättfärdighetens, dharmas, ljus som lyser upp de tre världarna.

En ädel son är hela ättens ljus.

« telugu-vers »

Att utveckla kärlek till Gud är den bästa andliga övningen

Ni känner till skillnaden mellan Purnima och Amavasya, fullmånenatt och mörk natt. Det råder totalt mörker under Amavasya-natten. Goda människor tycker inte om mörker. Mörker framkallar rädsla.

Rätt handlande (dharma) bär upp och stödjer mänskligheten

Mörker orsakar dessutom ondskefulla tankar och handlingar som är ansvariga för människors lidande. Det är bara de onda och illasinnade människorna som föredrar mörker, inte de goda. Dåliga människor såsom tjuvar tycker om mörker, för i skydd av det kan de utföra dåliga handlingar. De som tänker gott och uppträder ädelt söker sig till ljuset, för där kan de lättare utföra ädla handlingar. Månsken gör vårt hjärta rent och fridfullt och våra tankar ädla. Till och med små barn tycker om månsken och blir glada när de ser det. Månsken framkallar också upphöjda känslor hos poeter och inspirerar dem till att skriva vacker poesi. När det är fullmåne fylls också människans hjärta av ljus. Vi bör också undersöka det nära förhållandet mellan månen och det mänskliga sinnet. *Månen föddes ur Guds sinne och solen ur Hans ögon.* Sinnet är återspeglingsen av månen. I månskenet uppnår människans sinne frid och hon utvecklar ädla känslor och tankar. Fullmånen (purnima) skingrar hennes mörker och okunnighet, befriar henne från rädsla och ger henne frid, ädla tankar och skapar sällhet och välbefinnande.

Under dagen lyser solen upp världen med sitt ljus. Världen kan inte existera utan solen. I själva verket är solen Gud manifesterad på jorden. Det är solen som ger liv åt hela skapelsen. Solen är nödvändig för grödorna, vegetationen, luften, födan och levande varelser. Det är solen som får grödorna att mogna och floderna att flöda. Det är tack vare solen som överflöd, välbefinnande och lycka uppnås på jorden. Solens ljus är källan till allt liv på jorden. Människans hjärta renas och helgas tack vare solens inverkan. Därför är solen sannerligen Gud på jorden. Väte och helium, solens beståndsdelar, är källan till dennas energi. Det är tack vare närvaron av helium i solen som atmosfären innehåller en konstant mängd syre. Det finns många stora hål på solens yta. Dessa hål är så stora att till och med hela jordklotet kan få plats i dem. Det finns inte bara ett eller två sådana hål, utan det finns tusentals. Närvaron av helium i dessa hål orsakar ökningen

av volymen av väte och syre på solens yta. Vetenskapsmän är medvetna om detta. Solen kan betraktas som jordens tredje öga.

Dharma (rätt handlande) lyser upp de tre världarna. Vad betyder dharma? *Det som uppehåller är dharma.* Den håller allt vid liv. Utan dharma kan inte världen existera. Dharma (rätt handlande) är människans livsprincip. Utan denna princip kan människan inte leva. Allt i denna värld fungerar i enlighet med sin dharma. Till exempel är eldens dharma att brinna. Har den förlorat sin förmåga att brinna är den inte längre eld. På samma sätt är isens dharma att kyla. Om den inte kyler kan den inte kallas is. Det är också dharma (rätt handlande) som uppehåller och stödjer människan. *Det som stödjer är dharma.* Vad stödjer den hos människan? Den stödjer hennes hjärta, hennes tal och hennes kropp. Renhet och helighet i tanke, ord och handling och överensstämmelse mellan dessa är dharma för människan. Det är därför det sägs: *Det rätta sättet att studera mänskligheten*

är att studera människan. Människan bör därför vara mån om att hennes handlingar är heliga. Först då kan hennes samvete vinna frid. Hon bör också sträva efter renhet i talet. Därför sade Jayadeva: "O heliga tunga! Du har begåvats med förmågan att känna smak. Du är så enastående och helt osjälvisk!" Vi förorenar denna rena och heliga tunga genom att tala osanning. Därför bör vi alltid tala sanning.

I vilket avseende bör vi tala sanning? *Man bör endast använda sanningensliga, behagliga och välmående ord, ord som är välgörande för andra.* Den sanning vi uttalar bör inte uppröra någon. Tala den sanning som behagar och är välgörande för andra. Uttryck aldrig sanningen med hårda ord. Tala inte för mycket. Tala mildt och vänligt. Först då kan talet kallas sant i verklig mening. *Sanningen förblir densamma i alla tre tidsperioderna – förfluten, nuvarande och kommande.*

Det finns två ord jag vill ta upp – sathyam och nijam. I allmänhet uppfattar inte människor någon skillnad mellan dem. I själva verket betyder de dock inte detsamma. Det finns en subtil skillnad mellan dem. Nijam står för det som bara är sant för tillfället. Ett exempel: ni bär en sjal i dag, men i morgon kanske ni inte gör det. Att ni bär en sjal är bara sant i dag. Om ni emellertid bär sjalen i morgon, i övermorgon och under alla de tre tidsperioderna, då kan man säga att det är sant, så sanning är det som är oföränderligt, bestående och orubbligt under alla de tre tidsperioderna. Den kan inte dö eller tillintetgöras. Det som förändras och varierar kan kallas nijam, men inte sathyam. Nijam står för det som bara är sant för tillfället, men sathya (sanning) är det som alltid gäller. I vedanta-skrifterna kallas denna sanning ritam. Den innefattar inte blott och bart kunskap om tingen utan också förmåga till urskillning. Sanning får formen av ritam när den står både för kunskap och för urskillning. Vilken är människans dharma? Det är att tala sanning. Detta är sann mänsklighet. Hon bör bete sig rättfärdigt. Detta gör henne verkligt mänsklig. Man kan inte se en människas hjärta, men man kan lära känna hennes hjärta genom att observera i vad mån hon följer sanningens och rättfärdighetens väg. Hennes handlingar och hennes tal är återspeglings av hennes inre.

Kärlek är människans livsprincip

Vilka är människans gudomliga värden? De är: *kärlek till Gud, fruktan för synd och ett moraliskt liv i samhället*. När vi utvecklar kärlek till Gud uppnår vi frid och sanning. Kärlek till Gud är resultatet av fruktan för synd. Utan kärlek uppstår inte frid. Vi kommer att följa icke-våldsprincipen när vi praktiserar ett moraliskt samhällsliv. När vi utvecklar och odlar kärlek till Gud inom oss följer frid, rättfärdighet och icke-våld av sig själva. Den kärleksfulla människan ger aldrig efter för orätt handlande och våld. Hon är alltid uppfylld av frid. Därför är kärlek verkligen människans livsprincip. Alla de mänskliga värdena, såsom sanning (sathya), rätt handlande (dharma), frid (santhi) och icke-våld (ahimsa), innefattas i kärleken (prema). Kärleken leder människan till Gud. Kärleken är som kompassen. Var ni än placerar den kommer dess nål att peka mot norr. På samma sätt kommer kärleken alltid att leda människan till Gud. Kärleken i människan är en särskild nåd som Gud skänker henne. Därför är kärleken det främsta mänskliga värdet. Den finns i alla. Veda-skrifterna förkunnar att Gud finns i allt. *Gud har Sin boning i alla varelser*. Vem är Gud? Kärlek är Gud. *Gud är kärlek*. Det innebär att Gud är närvarande i alla varelser i form av kärlek. Det är därför det sägs: *Kärlek är Gud. Lev i kärlek*.

Vid ett tillfälle utförde Jesus botgöring på ett berg efter att ha fått tillåtelse av sin mor. Som följd av dessa övningar förverkligade han sitt Själv. Då bad han till Gud: "O Fader! Skänk mig tre välsignelser." Vilka var dessa tre välsignelser han bad till Gud om? Den första välsignelsen var: "Du har givit mig detta liv. Jag bör använda detta liv till att tjäna alla och aldrig någonsin skada någon. Jag bör alltid vara beredd att förlåta, men aldrig acceptera osanning. Led mig på sanningens väg." Detta var den första välsignelsen han bad om. Den andra välsignelsen han bad om var: "Människor kanske kritiserar mig, gör narr av mig, kränker mig, förlöjligar mig eller skadar mig på grund av sin avundsjuka. Skänk mig ett hjärta som kan utstå allt detta med jämnmod. Bevilja mig den välsignelsen att

mitt hjärta förblir fridfullt även om avundsjuka människor utsätter mig för allt detta." Människor blir avundsjuka när de ser andras framgång, välstånd och lycka. Detta är ett tecken på människans trångsynthet. Det hjärta som hyser avund kan inte med rätta kallas ett mänskligt hjärta. Inte ens djur hyser så mycket avund som människan av i dag. Eftersom människans själviskhet i denna tid ökat oerhört har hennes avund också gjort det. Den tredje välsignelsen Jesus bad Gud om var: "O Gud! Uppfyll mitt hjärta med kärlek så att jag kan dela den med alla och ägna mitt liv åt att tjäna Dig och älska Dig av hela mitt hjärta. Du är kärleken själv. Jag bör bli lika full av kärlek som Du."

Det där är fullkomligt. Det här är fullkomligt. När det fullkomliga tas från det fullkomliga, är återstoden fortfarande fullkomlig.
« sanskrit-vers »

Jesus bad så här: "O Gud! Du är fullkomlig. Gör mig lika fullkomlig, så att min fullkomlighet kan förenas med Din och bli ett med Den. Då kan jag skänka denna fullkomlighet till dem som saknar den." Då Gud är uttryck för denna fullkomlighet är det ofrånkomligt att vi offerar vår fulla kärlek till Honom. Detta var de tre formerna av välsignelser Jesus bad till Gud om att bevilja honom.

Arbete, tillbedjan och visdom är milstolparna på människans väg till målet

När Jesus föddes kom tre arabiska kungar för att betyga honom sin vördnad. Vid åsynen av detta gudomliga barn sade en av dem: "Han kommer att älska Gud." En av de andra kungarna sade: "Gud kommer att älska honom." Den tredje kungen sade: " Han är Gud." Det är därför det sägs att ni inte är en person utan tre – den ni tror ni är, den andra tror ni är och den ni verkligen är. Jesus uttryckte sig på ett liknande sätt.

Först sade han: "Jag är Guds budbärare." Senare sade han: "Jag är Guds son." Slutligen tillkännagav han: "Jag och min Fader är ett." Ni tror ni är den fysiska kroppen. Det var endast med syfte på kroppen Jesus sade: "Jag är Guds budbärare." Andra ser mer till ert sinne. Vem ni verkligen är syftar på Självet och avser människans gudomliga verklighet. Det vill säga, människan har tre identiteter – en fysisk, en mental och en andlig. Hennes andliga identitet visar att hon är ett med Gud.

Hanuman sade på samma vis till Rama: "O Gud! På den fysiska nivån är jag Din tjänare, på den mentala nivån är jag en del av Dig och på den gudomliga (atmiska) nivån är vi ett." Alla människor bör tänka på det sättet. Först bör hon se sig själv som en Guds budbärare och välja handlingarnas eller arbetets väg för att tjäna Gud. Då hon utför arbete för Gud bör hon helhjärtat ägna sig åt handlingar som är goda och ädla. Sedan kommer tillbedjans väg. Detta är den andliga vägen. Den innefattar tjänande, lovsång, recitation och botgöring. Kunskapens väg som leder till visdom är den slutliga vägen. Den leder till människans yttersta mål.

Pojken som talade förut ställde dessa frågor: "Var finns Gud? Vad gör Gud?" Till och med folk i allmänhet vet att Gud finns i allt som den inneboende (antaryami), men vår tids intellektuella är fulla av alla slags tvivel. Därför är de obildade i dag bättre än så kallade intellektuella. Gud finns överallt liksom smör i mjölk. När en tvivlande Thomas frågar: "Var finns smöret i mjölken?", kan vi säga att smöret finns i varje droppe mjölk, i dess minsta beståndsdelar, men det syns inte. Hur kan det då bli synligt? Det blir synligt när man anstränger sig och använder rätt metod. Gör surmjölk av mjölken och kärna den. Då kommer smöret som finns i varje liten del av mjölken att samlas på dess yta. Ert hjärta är kärlet och kärlek är mjölken. Att offra denna kärlek till Gud utgör kärnandet. När ni gör detta kommer Gud att manifesteras sig inför er. Smör fanns i varje liten del av mjölken, men det kunde inte ses. När blev det synligt? Det kunde ses när vi bemödade oss och tillämpade rätt metod. På liknande sätt finns Gud inneboende i allting, men Han manifesterar sig bara när vi gör en ansträngning och använder rätt metod.

Gudomlig nåd är beroende av ert hjärtas förmåga

Man kan fråga sig: "Vem får del av Guds nåd? Ni vet inte riktigt var ni ska söka den. Låt säga att ni betraktar en elektrisk glödlampa som lyser. I vilken riktning strålar ljuset ut? Det strålar i alla riktningar. Guds blick är som lampans ljus, den faller på alla. Han ser alla i denna lokal. Han ser dem som sover. Han ser andra som inte lyssnar till Honom för att de talar med någon eller är upptagna av sina egna tankar. Människor kan vara upptagna av många slags tankar, men slutligen är detta gudomliga ljus deras sanna hemvist. Ramakrishna Paramahansa höll en gång ett inspirerande tal. Bland mötesdeltagarna fanns också Rani Rasmani, och Ramakrishna var präst i det tempel hon låtit bygga. Han höll ett upplyftande andligt tal och Rani Rasmani nickade med huvudet som om hon lyssnade mycket uppmärksamt. Ramakrishna visste dock vart hennes uppmärksamhet var riktad. Han reste sig från sin sittplats, gick fram till henne och gav henne en kraftig örfil. Alla som såg detta blev förvånade och började tänka: "Vad är det här för dumheter? Han har ett arbete som hon gett honom, tjänar som präst i hennes tempel, och ändå förolämpar han henne på detta sätt inför alla dessa mötesdeltagare. Har han blivit galen?" Då frågade Ramakrishna: "Varför har människorna som samlats här kommit hit? Ni bör lyssna till vad som sägs med total uppmärksamhet och sedan börja tillämpa det. Men då ni kommit hit tänker ni på den domstolsförhandling ni ska närvara vid i morgon. Om ni vill tänka på ert rättsfall kan ni sitta hemma och göra det. Varför har ni då kommit hit?" Ramakrishna ger med dessa ord människorna en nyttig läxa. Många kommer för att lyssna till tal som tar upp andliga ämnen och delta i sådana möten, men de vet inte vem som sade vad eftersom de är försjunkna i sina egna tankar. Sådana personer bör inte delta i dessa andliga sammankomster. Om de deltar bör de lyssna till det som sägs och bemöda sig om att praktisera det. Ramakrishna på sin tid lärde ut denna sanning på ett konkret sätt.

Alla filosofiska system leder till samma Gud

Dharma är mycket helig och lyser inte bara upp denna värld utan alla de tre världarna benämnda Bhu, Bhuva, Suvaha, vilka i människan representeras av hennes kropp, sinne och individuella själ (atman). Dharma lyser upp människans handlingar på den fysiska nivån. Den ger glans åt hennes tankar som är produkter av hennes sinne och åt sällheten som strålar ut från atman. Vilken är denna sällhets natur? *Atman är det högsta uttrycket för evig sällhet och total visdom.* Det är dharma som skänker människan sällhet på den fysiska, mentala och atmiska nivån. Hennes kropp, sinne och atma glänser på grund av dess strålar. Alla dessa tre nivåer står under Guds kontroll.

Som sagts tidigare är en god son sin släkts ljus. Vem är en god son? God son betyder Guds son. Det engelska ordet för god stavas GOOD. Det finns två nollor mellan G och D. Noll står för världen (jagat). Om man tar bort en nolla från ordet good blir det God (Gud). *Endast Gud är verklig, världen är överklig.* Därför är en god son Guds son. Innebörden är att en god son är en som ständigt är försjunken i kontemplerandet över och tankar på Gud och vars handlingar och beteende är gudomliga. Prefixet "su" betyder god, så "suputra" betyder god son. En god son älskar sina föräldrar, lyder alltid deras uppmaningar och gör dem lyckliga. Han tillfredsställer dem genom att visa dem tacksamhet för att de tog hand om honom och uppfostrade honom under så många år. Inte bara det, utan han vinner gott rykte i samhället. När blir en son ädel?

*Liksom ett sandelträd sprider sin doft
vida omkring i skogen
sprider en ädel son ljus över hela slakten
genom sina goda egenskaper.
« telugu-vers »*

Ett sandelträd sprider sin doft i alla riktningar även om det är en stor skog. På motsvarande sätt vinner hela släkten gott rykte när en god son föds i den. Nuförtiden delar vi ut sötsaker så snart en son fötts i vår familj. När ni frågar någon: "Varför delar ni ut sötsaker?" svarar denne:

"Jag har välsignats med en son." Det är dock först efter en tid ni får veta vilken slags son som fötts i ert hem. Enbart sonens födsel är ingen anledning till firande. När er son vinner gott rykte i samhället finns anledning att fira.

Fadern gläds inte åt att få en son bara för att barnet fötts.

*Först när människor lovordar hans son
för dennes goda handlingar och insatser
känner fadern glädje!*

« telugu-vers »

När människor säger: "Å så god er son är!" känner sig fadern mycket lycklig. I själva verket skänker detta fadern gudomlig sällhet. Den son som vinner allas uppskattning ger glans åt hela släkten. Det finns egentligen tre slag av ljus: I huset lyser en lampa bara upp det rum där den är placerad. På natten sprider månen sitt ljus överallt fastän det är svagt, men under dagen lyser solen upp hela världen med sitt starka ljus. Ljuset från lampan i huset representerar själviskhet, svaartha. Månens ljus svarar mot att göra gott för andra, parartha. Bara solljuset representerar verkligheten, yathartha. Det är sanningen. Sanningen är Gud. Således är solen det sant gudomliga på jorden. Därför har indierna dyrkat och vördat solen som manifestationen av Gud som uppehåller allt liv på jorden.

Månen utgör ljuskällan på natten, solen på dagen, men de tre världarnas ljuskälla är dharma. Det är dock den goda sonen som ger glans åt hela släkten som han fötts i. Det är inte den höga utbildningen eller förnäma titlar som är det goda hos honom, utan hans beteende. En god son bör visa ett gott uppförande, gott levnadssätt, god disciplin och framför allt stor hängivenhet. Allt gott kommer till den som är djupt hängiven.

Det finns tre filosofiska system, nämligen dualism (dvaita), icke-du-

alism (advaita) och begränsad icke-dualism (visishtadvaita). I dvaitafilosofin talar man om två separata väsen. Det är dock inte någon större skillnad mellan advaita och visishtadvaita. Sanningen är densamma för alla samhällen, religioner, kulturer och nationer. *Gud är endast en*. Sockerrörets stam består av många leddelar, men alla dess delar innehåller samma saft. Det är ingen skillnad i smak mellan de olika delarnas saft. Saft pressas ut ur sockerrör. Den representerar det vi benämner advaita. Sötman är densamma i varje del av sockerröret. Det förekommer ingen annan smak, men hur länge kan vi bevara sockerrörets saft? Inte så länge. Vad bör vi då göra? Vi bör omvandla sockerrörssaften till socker. Därefter kan den användas i all slags tillagning var som helst och när som helst. Således representerar saften advaita medan socker står för visistadvaita. Sankaracharya uppställde advaitafilosofin och Ramanuja visistadvaitafilosofin. Madhvacharya uppställde å sin sida teorin om dvaita. Vad sade han? Han sade: "O Gud! Jag vill varken bli socker eller sockerrörssaft. Förvandla mig till en myra så att jag kan njuta av sockrets smak. Sockret är inte medvetet om sin egen smak. Bara de som äter socker kan känna dess smak. Du är kärleken förkroppsligad. Jag vill inte bli kärlek. Jag vill bli en som kan uppleva Din kärlek. Du är Gud, Daiva, och jag är den individuella själen, jiva. De bör vara åtskilda så att jiva kan uppleva Daiva." Detta är vad dvaitateorin handlar om. Den innefattar två separata väsen, individen (jiva) och Gud (Daiva). Först när jiva äter Daivas socker, noga smälter det, förstår och upplever den gudomliga sötman kan han bli socker, det vill säga Gud själv. *Den som erfar Gud blir i sanning ett med Honom*. Människor slösar bort sin tid på att diskutera förtjänsterna och bristerna hos advaita, dvaita och visistadvaita. Vid en ingående analys framgår att de inte skiljer sig åt. Sockerrörssaften motsvarar advaita, socker visistadvaita och smakandet av socker dvaita. Ni kan själva konstatera det – sockret är detsamma i alla sötsaker, antingen det gäller mysorepak, gulab jamoon, burfi eller palakova. Namnen på sötsakerna skiljer sig åt, men sockrets sötma är densamma i dem alla. På motsvarande sätt uppvisar denna värld skillnader i namn och former, men samma gudomlighet

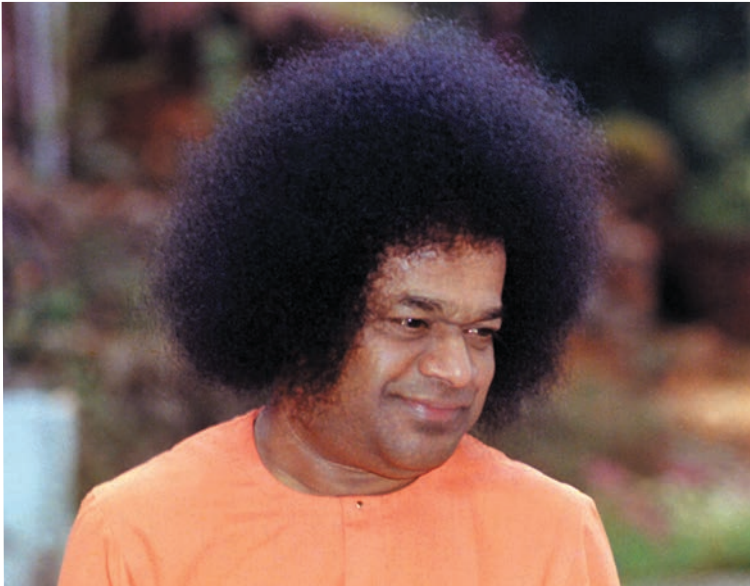
utgör deras verklighet. *Gud (atma), den Ende, är inneboende i allting.* Gud finns i allt.

Det finns många glödlampor, men samma ström flyter genom dem alla. Denna ström är den gudomliga kraften. Denna kraft finns i er, i Mig och i alla andra. Vari ligger då skillnaden? Lamporna kan ha olika färg – blå, röd, vit. En del av dem kan vara matta och andra kan vara klara, men det tyder inte på något fel på strömmen, utan bara på skillnader mellan lamporna. Ert hjärtas förmåga avgör om ljuset blir dunkelt eller klart. Om lampans sken är dunkelt eller klart beror på dess wattal. Om ni ständigt ägnar er åt kontemplation över Gud kan ni uppnå maximal wattstyrka. Ni kan ändra glödlamporna och wattalet, men det finns ingen anledning att ändra strömmen. Om ni vill att ert hjärta ska lysa klart bör ni utveckla kärlek! Utveckla kärlek! Utveckla kärlek! När ni väl uppfyllt ert hjärta med kärlek kommer det att lysa mycket klart. Ju mer kärlek ni utvecklar, ju mer ljus och strålgans finner man i ert hjärta.

Ett litet exempel: Detta är en träbit. Om ni lägger den i elden blir det träkol av den. När ni tar i träbiten blir era händer inte smutsiga, men när ni rör vid träkolet blir de det. Vad ska man göra för att ta bort träkolets svarta färg? Enfaldiga och okunniga människor kanske tvättar det med tvål, men när man använder tvål på träkolet blir också tvålen svart, och träkolet förblir svart. Ni kanske till och med försöker få bort den svarta färgen genom att lägga träkolet i mjölk, men det lyckas inte ens då. Följden blir bara att mjölken blir svart. Vad kan vi lära oss av detta? Hur uppstod träkolet? Varför blev det träkol? Det blev träkol när det kom i kontakt med elden. Därför bör det läggas i elden igen för att den svarta färgen ska försvinna. När kolet förbränns fullständigt i elden förvandlas det till vit aska. När träbiten endast delvis brunnit upp förvandlades den till träkol, men efter fullständig förbränning blev den ljus och vit. På liknande sätt gäller att om ni bara stundtals är hängivna påminner ni om träkol. Först när er hängivenhet är beständig fylls ni av ljus och strålgans. Fördjupa er kärlek. Då kommer er hängivenhets eld att göra er rena, ljusa och strålande.

Befria er från känslor av begär, vrede och girighet

När en träbit släpps faller den ner. När samma träbit brinner och förvandlas till aska befrias den från mörkret. Ju ljusare och lättare ni blir, desto mer upphöjda blir ni alltså. När ni väger mer dras ni neråt. Om ni vill förädla ert liv måste ni därför reducera vikten av era begär. *Ju mindre bagage, desto bekvämare och behagligare blir resan.* Det räcker dock inte att ni bara reducerar era begär. Ni bör också befria er från de dåliga egenskaperna bundenhet, hat och avund.

Människan har tre stora fiender, nämligen begär, vrede och girighet. Begär tillintetgör människans hängivenhet, vrede hennes kunskap och girighet hennes goda handlingar. De inverkar också menligt på hennes arbete, tillbedjan av Gud och visdom. När vi överväldigas av vrede förlorar vi vår urskillningsförmåga. Vrede skapar många former av fientlighet. Den som behärskas av vrede förlorar sin förmåga att avgöra vad som bör sägas, när något bör sägas och var något bör sägas. Ge därför aldrig vrede minsta utrymme, och inte heller girighet. Det kan finnas bot till och med för cancer, men inte för dessa tre fiender till människan. Hur kan man då

befria sig från dem? När ni lägger dem på den gudomliga kärlekens eld förvandlas de till aska. Till och med hårt järn kan smältas ner i elden. När ni kan förvandla hårt järn till flytande form, kan ni då inte också förändra era dåliga egenskaper? Andliga övningar såsom meditation förmår inte tillintetgöra dessa egenskaper. Många praktiserar meditation, men i vilken form? De mediterar bara för syns skull. De sitter som om de poserar för fotografering. De påstår att de mediterar. Att sitta med korslagda ben och slutna ögon kan inte kallas meditation. Blotta intagandet av kroppsställningar leder inte till erfandet av sanningen. Fyll ert hjärta med kärlek. Då blir allt sanning.

*Kunskap är i sanning bättre än övning
Meditation över Gud är bättre än kunskap,
men att avstå från frukterna av ens handlingar är bättre än meditation,
för genom det får man omedelbart frid.
« sanskrit-vers »*

Övning krävs inom alla livets områden. Ni bör öva på ett sådant sätt att det blir en del av ert liv. Ni måste träna att gå, läsa, skriva, ja träna vad ni än sysslar med. Detta praktiserande måste göras dagligen och regelbundet. Utför inga dåliga handlingar. I själva verket behöver man inte anstränga sig för att utföra dåliga handlingar. Om man på en bergstopp sparkar till en sten med foten rullar den lätt ner, men det behövs en hel del ansträngning för att bära en sten från ett bergs fot till dess topp. Dåliga egenskaper kan förvärfas utan ansträngning, men det krävs en hel del ansträngning och övning för att utveckla goda egenskaper. Ni känner alla till att när en fullastad lastbil eller fullsatt buss körs uppför ett berg gnisslar och låter motorn mycket ansträngd. Att ta sig uppför är mycket svårt, men nerför ett berg tar den sig ganska lätt. Vi bör inte välja en väg bara därför att den är lätt. Sträva alltid uppåt efter det goda och ädla. Följ alltid den goda och ädlare vägen, även om den är svår. Att ha låga syften är ett brott. Vi får inte begå ett sådant brott. Sträva alltid

mot höga mål. Det är sanna andliga övningar. Ge inte utrymme för tvivel som "Är Han Gud eller inte? Hur kan vi veta att Han är Gud? Var finns Gud?" De som hyser sådana tvivel är faktiskt dåraktiga. De är otvivelaktigt dårar och endast dårar, för Gud finns överallt och i allt. Ni kan dock inte se Honom på grund av de dåliga egenskaperna som finns i er. Det är på grund av dessa egenskaper som allt tycks er ont. Allt tycks er ha samma färg som glasögonen ni har på er. Gud är inneboende i allt. I själva verket är ni själva Gud, men ni kan inte se Gud fastän Han är närvarande inom er. Varför inte? Därför att ni har blivit offer för själviskhet, och den har förblindat er totalt.

Betrakta det gudomliga namnet som er största rikedom

Det är helt nödvändigt för människan att äta lämplig föda och utveckla goda vanor. Vilka vanor bör vi skaffa oss? Visa vördnad för era föräldrar och bemöt dem med ödmjukhet och artighet. Vörda era lärare. Älska era föräldrar och lyd deras uppmaningar. Hur blev Rama så ädel och nådde en så upphöjd position? Han lyckades genom att Han lydde sin faders uppmaningar. Inte bara det, utan Han var också allas vän och ville alla väl. Dessutom älskade Han sina bröder djupt och bemötte sina medborgare på ett fridfullt sätt. Han önskade alla sina medborgare välgång och bemödade sig om att skänka dem detta. Nuförtiden ber vi bönen: *Samasta lokah sukhino bhavantu, Må alla varelser i alla världar vara lyckliga!* Vår verkliga avsikt är dock att bara vi själva ska bli lyckliga. Vad som händer andra bekymrar oss inte. Detta är inte alls någon bön. Vi bör be helhjärtat för allas välgång. Varför ska vi göra det? Därför att vi också räknas in bland alla. Vår välgång ligger i samhällets välgång. När alla andra når frid och framgång gör vi också det. Det är ren egoism att tro att bara vi själva bör vara lyckliga, att det som händer andra inte angår oss. Egoism är en stor synd. Naturligtvis måste ni i viss mån beakta era egna intressen, men ge aldrig utrymme för gränslös egoism.

Utveckla kärlek till Gud. Det finns ingen bättre andlig övning än denna. Må vara att ni inte utför någon annan övning, bara ni älskar Gud av hela ert hjärta. Mira sade också: *"Jag har funnit den största juvelen, det gudomliga Namnet."* Hon betraktade denna juvel som sin största rikedom. Hon sjöng: *"Min högsta andliga lärare (sadguru) har skänkt mig denna juvel".* Vem är sadguru? Vad betyder sat? Sat är det som är bestående. Det är Gud. Sat betyder varande. När hennes man beordrade henne att lämna templet blev hon mycket bekymrad. Hon undrade: *"Hur kan jag gå och lämna min Krishna här?"* Hon bestämde sig genast: *"Dessa tempel har byggts av människor. De är inte bestående. Mitt hjärta är det tempel Gud har byggt."* Så sjöng hon: *"O sinne! Bege dig till Gangas och Yamunas strand, inte till någon annan plats. Går du någon annanstans finner du ingen frid."* I pannans centrum sammanflödar Ganga och Yamuna när dessa representerar de subtila kanalerna Ida och Pingala i människan. Ganga och Yamuna möts där den centrala subtila kanalen (sushumna nadi) finns. Hur är vattnet i Ganga och Yamuna? *Gangas och Yamunas vatten är mycket kallt och rent, vilket skänker lugn och frid. Därför, o sinne, uppsök Gangas och Yamunas strand.*

Vi behöver ingen biljett för att komma till Gangas och Yamunas strand. Ganga är den högra subtila kanalen och Yamuna den vänstra, och dessa står i samband med inandningen och utandningen. Sammanflödet av dessa kanaler sker i centrum av pannan, där sushumna nadi finns. När vi andas in och ut hör vi ljudet sohum (jag är det). Vetenskapen om andningen (pranayama) studerar tre processer: Inandningen (puraka), att hålla andan (kumbhaka) och utandningen (rechaka). Att andas in är puraka. Att andas ut är rechaka och att hålla andan vid inandning och utandning är kumbhaka. Detta är dock bara en övning på den fysiska nivån. Att ni helt uppfyller ert hjärta med kärlek till Gud är i sig tillräckligt för att förtjäna Guds nåd och kärlek. Utveckla därför kärlek och erfär Gud genom denna kärlek. (Bhagavan avslutade sitt tal med lovsången *"Govinda Gopala Prabhu Giridhari..."*)

Ur: *Sanathana Sarathi*, april 2009 s 113-124.

Den föredömlige lärjungen

Sathya Sai Babas tal vid Bhagavadgita-satsangen

i Nainital, Uttarakhand, 24 juni 1961.

Bhagavadgita kommer att befria människan från illusion och sorg och leda henne till förverkligandet av Självet om hon liksom Arjuna blir Herrens föredömlige lärjunge.

I sitt tal på hindi som svami Vidyananda just hållit välkomnade han Mig till Nainital, varvid han beskrev dess vackra natur och lovordade dess klimat. Det innebär att Jag betraktas som en utomstående som formellt bör inbjudas och välkomnas, men Jag är en av deltagarna i denna sammankomst (satsang), för överallt där Gita studeras är Jag närvarande. Mer än den yttre skönheten hos naturen värderar Jag skönheten hos karaktären och beteendet ni strävar efter att förvärva genom ständigt studium av Bhagavadgita. Jag kom till Bhagavadgita-satsangen för att träffa er alla, för Jag välsignar alla försök människan gör att utvecklas genom studier och andliga övningar. *Varhelst Mina hängivna lovsjunger Mig är Jag närvarande.* I själva verket finns Herren alltid både där och överallt, antingen ni lovsjunger Honom eller inte. Sången får Honom att manifestera Sig. Detta kan jämföras med hur radion uppfångar melodin från etern när den är inställd på rätt våglängd. Den elektriska strömmen flyter oavbrutet. När ni kopplar in en glödlampa ger den ljus.

Totalt överlämnande väcker Guds gensvar

Bhagavadgita är en lärobok för alla människor, då den avslöjar andlig vetenskaps hemligheter med hjälp av tydliga och enkla ord. Den kommer dock till nytta endast om läsaren är lika fri från bindningar som Arjuna var när Krishna började undervisa honom. Om man överlämnar sig till Herren som Arjuna gjorde har man gjort sig förtjänt av Gitas undervisning, som befriar en från all sorg. Bhagavadgita inverkar på det mentala systemet när ens obundenhet och överlämnande är orubbligt och totalt. För vilka andra är Bhagavadgita angelägen? Vad kan de ha för utbyte av den?

Arjuna var den tidens bästa bågskytt och sedan många år ivrig att tillintetgöra de onda kauravabröderna som väckt hans vrede genom deras skoningslösa och systematiska blodshämnd. Nu blev han plötsligt ointresserad av allt det han dittills betraktat som värdefullt! "Till vad nytta är seger på slagfältet?" frågade sig denne tusen drabbningars hjälte. "Inte heller kan jag se något gott i att döda släktingar i strid", sade krigaren som svurit att utplåna kauravabröderna! "Jag vill inte döda dem fastän de kanske vill döda mig. Jag tänker lägga ner mina vapen. Jag ska dö utan att göra motstånd" klagade denne främste av krigare. "Jag skulle hellre gå från dörr till dörr och tigga och leva på allmosor," sade denna ättling till den kungliga slakten. Kort sagt, hans sinne var moget för andlig visdom. Han hade Herren Självt som sin lärare (guru) vid sin sida och han insåg det. Han frågade Honom: "Jag famlar i okunnighetens mörker. Jag är förvirrad. Jag vet inte vad som är rätt handlande (dharma) och vad som är orätt handlande (adharma)." Han bad att få bli lärjunge till Krishna och föll ned vid Krishnas fötter och överlämnade sig till Honom.

Vem som helst, var han än befinner sig, som når detta stadium av andligt överlämnande kommer att få svar från Krishna, och Han kommer att undervisa om Gita från stridsvagnen Han kör på hans hjärtas slagfält.

Befria er från era illusioner och erfar Självet

Gitas syfte är att skingra illusionerna. Det var illusion som överväldigade Arjuna och fick honom att uppleva att han var den som handlade, fast han egentligen bara var ett instrument. Därför frågade Krishna Arjuna vid slutet av Sin undervisning: "Har din illusion, som beror på okunnighet, nu helt skingrats?" Likt en bra lärare var Krishna uppenbarligen beredd att ta till andra metoder eller fortsätta undervisa för att få eleven att förstå. Arjuna var dock en duktig elev. Han förklarade: "Min illusion har upphört. Jag har vunnit insikt." Vad innebär då detta? Insikt om Självet eller atman. Han hade upplevt sig själv i grunden vara atman. Han hade insett att världen och alla dess föremål ses som verkligheten på grund

av illusion, trots att allt är atma. Medan en kejsare sover drömmer han att han är en tiggare. Han bär trasiga kläder och ber förtvivlat framför andras dörrar om en bit mat. Ingen lyssnar till hans vädjan. Han kan inte längre behärska sin sorg. Han gråter så högt att hans mor vaknar. Hon kommer och väcker upp honom ur drömmen. Nu behöver inte modern säga till honom: "Hör på mig, du är kejsaren. Du är inte tiggare." Han inser det så fort han vaknar. Insikten om Självet vinns så snart illusionen inte vilseleder oss längre, illusionen att denna drömvärld är verklig!

En prins som redan som barn rövas bort av en folkstam som lever i skogen och betar sig som en medlem av stammen förlorar inte därmed sin prinsställning. Rädda honom och han vet att han är prins. Detta kan jämföras med att Arjuna säger: *"Jag har återfått minnet, jag har uppnått insikt. Jag har förverkligat mitt Själv. Jag är Du!"* Studiet av Bhagavadgita måste leda fram till detta resultat. Er andliga sammankomst (satsang) måste ha denna fullbordan som mål.

Bhagavadgita är den främsta skaparen av jämnmod av alla yogariktningar

Imponeras inte av den förmåga vissa lärda män (pandits) skryter med såsom att recitera Bhagavadgita på rekordtid eller skriva ned hela innehållet på ett vykort eller recitera den baklänges eller rabbla upp utläggningar av Bhagavadgita. En man promenerade på stranden, lekte med vågorna och doppade fötterna i vattnet. Ändå blev hans fötter inte våta! Nej, det är inget mirakulöst med detta. Detta är vad som händer många lärde som vadar i Bhagavadgitas hav. När kungen (Maharanan) anländer till den kungliga mötessalen (Durbar Hall) för att ta plats på tronen räknar kurirerna upp hans många långa titlar, men i daglig konversation används en kort titel. Hans furstendöme är bara en liten stat. På motsvarande sätt kanske panditen uppträder med stor pomp inför andra, men inför sig själv, i djupet av sitt samvete, är han i själva verket en obetydlig man. Verklig storhet beror på den andliga disciplinen och den framgång man

uppnår i dess utövande, i praktiserandet av andlig disciplin (sadhana) och i utvecklandet av en orubblig tro.

Det sägs: "Stig upp, vakna, sök upp de ädla och upplysta människorna och lär av dem hemligheten med att utveckla sin gudomlighet." Målet finns dock inte någonstans i fjärran så att man måste färdas lång väg för att nå det. Det nås helt enkelt genom att öppna ögonen, avlägsna slöjan, vakna upp från drömmen, tända den andliga visdomens lampa.

För att studiet av Bhagavadgita ska bli fruktbart är fullständig koncentration nödvändig. Krishna frågade Arjuna: "Har du lyssnat till detta med ett uppmärksamt sinne? Har du lyssnat utan att distraheras?" På slagfältet där de befann sig fanns nämligen många distraktioner som kunde hindra Arjunas sinne från att inrikta sig på den ovärderliga undervisning han fick av Krishna. Det är verkligen beundransvärt att Arjuna som satt i stridsvagnen mellan de två arméerna lyckades behärska sitt sinne och befria det från alla de våldsamma sinnesorörelser det var fyllt av när han anlände till striden! Han är verkligen en föredömlig lärjunge. Ni bör vara tacksamma mot honom för att han fick Krishna att undervisa mänskligheten om Bhagavadgita.

Det finns personer som hävdar att Bhagavadgita undervisar mer om en viss typ av yoga än om andra. Detta avslöjar bara dessa personers partiska natur. När ni väl börjar praktisera Gita kommer sådana idéer som att försöka briljera med er överlägsna lärdom genom att lägga fram en ny teori eller betydelse att försvinna. Gita är den främsta skaparen av harmoni mellan alla yogariktningar. När ni väl väljer Bhagavadgita som ert livs ledstjärna kommer i själva verket ert handlande att bli Karmayoga, ert sätt att känna Bhaktiyoga och ert sätt att dra slutsatser Jnanayoga. Detta sker automatiskt. Allt ni gör måste dikteras av rätt handlande (dharma). Det ni känner måste främja kärlek. Vad ni tänker måste upp- enbara sanningen. Då kommer denna andliga sammankomst (satsang) att välsignas med frid, ja till och med den högsta friden.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2008 s. 220-223.

Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen

Sydafrika

Sathya Sai-skolan i Cape Town som startade januari 2004 med 22 elever har numera sammanlagt 97 elever i tre årskurser. Den demografiska fördelningen av skolans elever motsvarar i stort befolkningsfördelningen inom Capeområdet. Av eleverna är 74% av afrikansk ursprung, 17% av blandat ursprung och 9% av indiskt ursprung. Trettiofyra procent av eleverna kommer från enföräldersfamiljer och nitton procent kommer från hem där ingen har någon inkomst. Lärarna och föräldrarna blev rörda av att se hur många elevers liv förändrades när de praktiserade Bhagavan Sri Sathya Sai Babas undervisning.

Den 5 oktober 2008 organiserade utbildningsdepartementet i Cape Town en uppsatstävling kallad "Läraren som förändrade mitt liv" som en del av firandet av alla världens lärares dag. Bland de tusentals tävlingsdeltagarna blev 45 unga deltagare utvalda att tala. Den presentation som genomfördes av Shaun Majikela, en elev från årskurs två i Sathya Sai-skolan i Cape Town, utsågs till den bästa. Under sitt tal sa eleven: "Min lärare har förändrat mitt liv därför att hon undervisade om de fem mänskliga värdena: sanning, rätt handlande, frid, kärlek och icke-våld. Hon lärde mig respektera lärare och klasskamrater och att inte slåss med mina vänner. Detta kommer att hjälpa mig att en dag bli en god präst." Utbildningsministern framhöll i sitt inledningstal Shaun Majikelas tal som mycket tänkvärt och något för andra elever att efterfölja. Hon betonade behovet av att introducera de mänskliga värdena i skolornas läroplaner.

Laos

Sathya Sai organisationen i folkrepubliken Laos (PDR), organiserade ett sjukvårdsläger den 18 och 19 oktober 2008 för Laos översvämningsoffer i provinsen Khammouane. Fyra medicinskt utbildade och 20 frivilliga gav 120 patienter kärleksfull omvårdnad. Hjälpen innefattade allmän hälsokontroll och medicinering för vanliga sjukdomar som diarré och dysenteri. Innan detta sjukvårdsläger hade frivilliga från Sai organisationen den 22-24 augusti 2008 gett katastrofhjälp till offren från en översvämning.

Åttio frivilliga hjälpte 1400 nödställda i fyra byar och en byskola. De frivilliga delade ut ris, filter, myggnät, kläder, dricksvatten, rengöringsmedel och tvål. De lagade mat till de drabbade byborna. Lokaltidningen, "The Vientiane Times", lovordade den välbehövliga hjälpen till översvämningsoffren.

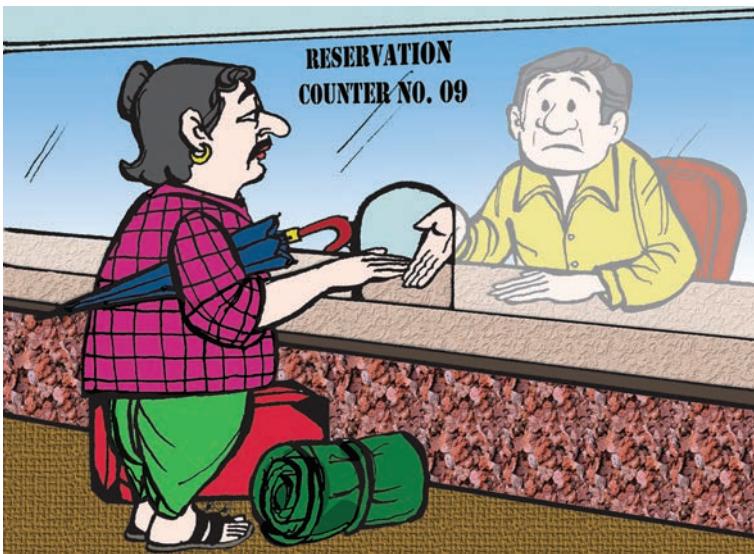
Sai organisationen har ansvarat för daglig Sathya Sai undervisning i mänskliga värden (SSEHV) under de senaste tre åren i Laos. Omkring 400 barn deltar i två timmars daglig undervisning som ges i två center i huvudstaden Vientiane. Tolv Bal Vikas-lärare däribland tre buddhistmunkar undervisar barnen. Barnen och ungdomarna som deltar i SSEHV-undervisningen medverkar aktivt i daglig lovsång och tjänandeverksamhet. Föräldrar gläds åt den tydliga förbättringen av beteendet som de ser hos sina barn.

Ur: *Sanathana Sarathi*, april 2009.

Jag vet inte

En man stod en dag framför biljettluckan på en järnvägsstation och sa till biljettförsäljaren: "En biljett, tack." Biljettförsäljaren i luckan frågade då: "Vart ska ni? Var snäll att tala om vart ni ska åka." Mannen svarade: "Jag känner inte till namnet på det ställe som jag ska resa till." Han visste bara namnet på platsen han reste från, inte vart han skulle åka. Vad skulle den stackars mannen göra?

Världens människor befinner sig i samma situation nu för tiden. När de till slut måste lämna denna värld efter att ha levt i hundra år vet de inte vart de är på väg. De försöker inte heller ta reda på vart de ska och hur de ska färdas dit.

Mannen ville att biljettförsäljaren skulle ge honom en biljett, men han visste bara namnet på avgångsorten, inte vart han skulle resa. Detsamma är fallet för människorna i den här världen. De vet inte vart de ska efter sin vistelse här på jorden.

Ur: *Sanathana Sarathi*, Chinna Katha, februari 2009,

Lyssna till Guds röst

*"Varje cell i människokroppen är Gud,
även om ni inte kan se Honom i mikroskopet.
När ni spelar in Mitt tal på en bandspelare
kan ni då se Min röst eller orden på bandet?*

*Nej, men ni kan höra orden,
när ni spelar upp bandet.*

Man kan likna kroppen vid ett ljudband.

*Guds röst syns inte utanpå,
men finns inneboende i kroppen.*

Fyll kroppen med kärlek och tro.

Då kan ni höra Min röst och Mina ord.

*Ett rent hjärta, ett rent sinne och
ett medvetande fyllt av Gud*

*kommer att hjälpa er
att höra Guds röst inom er."*

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2009, baksidan.

